

МАЙОРОВ П. В.

студент 5-го курсу історичного факультету ЖДУ ім. І. Франка, м. Житомир, Україна

ЗАКОН «RICO ACT» ЯК СПОСІБ БОРОТЬБИ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ В США

Починаючи ще з кінця XIX ст. великі міста Сполучених Штатів Америки опинились у руках італо-американських організованих злочинних груп, які у 1931 р. консолідувалися в єдину національну злочинну організацію – «La Cosa Nostra». Єдиного закону, за допомогою якого уряд міг би боротися зі злочинними організаціями, не було. Лише після того, як у 1963 р. один із учасників Національного синдикату, Дж. Валачі, розповів про існування «La Cosa Nostra», влада розпочала розробки законів для боротьби із організованою злочинністю в країні. 15 жовтня 1970 президент США Р. Ніксон підписав «Organized Crime Control Act» – єдиний комплексний закон для боротьби з ОЗГ. Основною складовою цього закону був окремий акт, під назвою «Racketeer Influenced and Corrupt Organization Act» (Закон впливу рекету та корумпованих організацій), більш відомий як «RICO Act».

Актуальність дослідження підкреслюється тим, що на сучасному етапі розвитку нашої держави відбувається ріст злочинності, зокрема й організованої. Досвід боротьби держави з організованою злочинністю в провідних країнах світу є цінним для України

Проаналізувати вплив «RICO Act» на італо-американську мафію в США є метою нашого дослідження.

«RICO Act» був прийнятий для того, щоб розширити кримінальні покарання за предикатні злочини, а також притягнення до кримінальної відповідальності лідерів ОЗГ, які віддавали накази на здійснення будь-якого злочину. До прийняття цього закону бос мафіозної сім'ї, який притягувався до кримінальної відповідальності, наприклад, за наказ убити людину, не ніс відповідальності, схиляючись на те, що не він здійснив убивство.

Першого серйозного удару по «La Cosa Nostra» за допомогою закону «RICO Act» було завдано на початку 1981 р. Федеральні прокурори округу Нью-Йорк звинуватили боса сім'ї Дженовезе Френка Т'ері в рекеті, нелегальній організації азартних ігор та в інших видах злочинної діяльності. Не зважаючи на похилий вік та стан здоров'я (адвокати Ф. Т'ері апелювали в суді на помилування, схиляючись на те, що підсудний помирає), суд визнав боса кримінальної сім'ї винним та засудив на 10 років позбавлення волі. 31 січня 1981 р. Ф. Т'ері помер в лікарні Mount Sinai в Нью-Йорку [2].

Найбільший удар по діяльності «La Cosa Nostra» був нанесений урядом США в 1985 р. ФБР вже давно слідкувало за лідерами Національного синдикату, проте прямих доказів їхньої злочинної діяльності не було. В кінці 1984 р. воно отримало дозвіл на прослуховування всіх п'яти нью-йоркських сімей та їх лідерів.

Перший «жучок» для прослуховування ФБР встановило в будинку боса сім'ї Гамбіно. Дані прослуховування допомогли виявити деякі злочини Комісії, такі як операція «Concrete Club», згідно з якою всі п'ять сімей Нью-Йорку

контролювали будівництво в місті й підкупом та вимаганням отримували контракти на використання цементу та бетону вартістю понад 2 млн. дол. [3].

Наступний «жучок» ФБР встановило в автомобіль Ентоні Коралло, представника сім'ї Лучезе. Е. Коралло розповідав про те, як його було прийнято в сім'ю, в яких сферах працює «La Cosa Nostra».

Прослуховування було встановлене також в Palma Boyz Social Club, який виступав штабом сім'ї Дженовезе. За її допомогою федеральній владі вдалось дізнатися, що бос сім'ї Ентоні Солермо здійснював нагляд за будівництвом у Нью-Йорку. Прослуховування сім'ї Коломбо в Casa Storta, що в Брукліні, надало інформацію про бізнес кримінальної сім'ї. Ці прослуховування дозволили ФБР отримати дозвіл суду на встановлення прослуховуючих приладів в офіс сім'ї Коломбо, звідки правоохоронні органи дізнались про контроль «La Cosa Nostra» над профспілками, участь у вимаганнях, хабарництві, організації азартних ігор, плануванні убивств тощо.

25 лютого 1985 р. ФБР звинуватило в порушенні закону «RICO Act» П. Кастеллано (боса сім'ї Гамбіно), А. Деллакросче (андербоса Гамбіно), Е. Салерно (боса сім'ї Дженовезе), Ф. Расстеллі (боса сім'ї Бонано), Е. Коралло (боса сім'ї Лучезе), С. Санторо (андербоса Лучезе), К. Фурнарі (консільєрі Лучезе), К. Персіко (боса сім'ї Коломбо), Дж. Ланджелла (андербоса Коломбо), Р. Скоппо (солдата Коломбо) та Е. Інделіканто (солдата Бонано). Судовий процес над ними розпочався у вересні 1986 р. Серед усіх звинувачених, Ф. Расстеллі було направлено в інший суд, А. Деллакросче помер від раку головного мозку 2 грудня 1985 р., а звільнений під заставу П. Кастеллано був вбитий 16 грудня 1985 р. його ж капореджіме Дж. Готті [6].

Особливістю судового процесу, що отримав назву «Unatid States of America v. A. Salerno, et al.» стало те, що головними відповідачами стали лише Р. Скоппо та Е. Інделіканто, а інші підсудні – лише як боси п'яти сімей «La Cosa Nostra». Р. Скоппо, будучи солдатом сім'ї Коломбо, обіймав посаду президента Нью-Йоркської Бетонної ради робітників, профспілка яких була ключовою в будь-якому будівництві в місті. Лідер профспілки надав тисячі працівників, необхідних для будівництва, ремонту житлових та адміністративних будівель Манхеттену, і будучи наглядцем від мафії, Р. Скоппо відігравав важливу роль у будівельному рекеті. Інший солдат, Е. Інделіканте звинувачувався в убивстві К. Галанте 12 липня 1979 р. [2].

Прокурор Рудольф Джуліані звинувачував підсудних в порушенні 151 пункту закону «RICO Act», вимагаючи від присяжних довічного ув'язнення кожному. Отримавши докази, якими володіє прокуратура, адвокати та юрисконсульт К. Персіко зрозуміли, що шанси на помилування вкрай низькі. Тим паче, що Р. Джуліані вимагав зізнатись у скоєних злочинах. Досить нестандартною виявилась тактика захисту: адвокати почали стверджувати, що членство в мафії та Комісії самі по собі не могли бути доказом злочинної діяльності. Підсудні вимушені були погодитись із цим, порушуючи тим самим власний закон мовчання «Omerta», але іншого вибору не було. 19 листопада 1986 р. присяжні оголосили винними кожного підсудного за всіма 151 пунктами закону «RICO Act» [4].

13 січня 1987 р. підсудні постали перед судом для слухання власного виroku. Кожен бос «La Cosa Nostra» та його заступники отримали 100 років позбавлення волі та повинні були сплатити штраф по 250 тис. дол. Це покарання було найбільшим, яке передбачалось законом «RICO Act». Р. Скоппо був засуджений на 100 років позбавлення волі та оштрафований на 240 тис. дол. Е. Інделіканте був засуджений на 45 років позбавлення волі та отримав штраф у розмірі 50 тис. дол. Засудженні 9 вересня 1987 р. подали на апеляцію, яка тривала до 31 січня 1989 р., але програли її. На сьогоднішній день Е. Салерно, Е. Корелло, С. Санторо, Дж. Ланджелла та Р. Скоппо померли в медичному центрі для федеральних ув'язнених в м. Спрінгфілд. К. Персіко відбуває покарання в федеральному виправному закладі Ломпок, що в Каліфорнії. Е. Інделіканте відбуває покарання в федеральному виправному закладі Форт Дікс, Нью-Джерсі. Лише К. Фурнарі 19 вересня 2014 р. був достроково звільнений після 28 річного ув'язнення [5].

В середині 1990-х років прокурори Грегорі О'коннелл та Чарльз Роуз скористались законом «RICO Act», щоб нанести удар по сім'ї Лучезе. Арешт боса Віто Амузо та його андербоса Е. Кассо завдав потужного фінансового удару по «La Cosa Nostra». Сім'я Лучезе контролювала в Нью-Йорку будівництво, швейне виробництво та вивіз сміття. Лише через монополізацію вивозу сміття Лучезе мали близько 1,2 млн дол. на рік. Після арешту верхівки кримінальної сім'ї ця доля бізнесу для «La Cosa Nostra» зникла.

Значного утиску завдяки закону «RICO Act» зазнала сім'я Гамбіно, коли 16 жовтня 2006 р. четверо капореджіме Роланд Траккіо, Стівен Католдано, Ентоні Макшиарон та Кевін МакМахон були заарештовані в Тампі. За звинуваченнями в рекеті та кількох вбивствах були визнанні винними та засудженні на довічне ув'язнення [3].

Отже, із прийняттям закону «RICO Act» федеральна влада США отримала можливість боротись із організованою злочинністю. Цей закон фактично розв'язав руки ФБР. Починаючи з 1980-х років, ФБР та Департамент поліції США змогли послабити вплив Комісії на злочинний світ не лише Нью-Йорка, а й усієї країни. Так, найбільшого удару зазнали кримінальні сім'ї Гамбіно та Лучезе, які монополізували сферу будівництва та вивозу сміття, та контролювали різні профспілки на національному рівні. Разом із ув'язненням лідерів цих кримінальних організацій, контроль над профспілками вдалось повернути.

Список використаних джерел:

1. An Act relating to the control of organized crime in the United States (Public law 91-452) / Congress of USA. – Jan 20, 1970. – 290 p.
2. Organized Crime in Pennsylvania: A Decade of Change. 1990 Report. – Pennsylvania Crime Commission. – Printed in the Commonwealth of Pennsylvania, 1990. – 364 p.
3. Schiller F.E. The Changing Face of Organized Crime in New Jersey. A Status Report. / Francis E. Schiller. – State of New Jersey Commission of Investigation, 2004. – 164 p.
4. Zazzali J.R. 21st Annual Report (1989) / James R. Zazzali. - State of New Jersey Commission of Investigation, 1990. – 76 p.

5. U.S. Supreme Court. United States v. Salerno 481 U.S. 739. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/481/739/>

6. United States Court of Appeals, Second Circuit. United States of America Appelle v. Salerno et al. 868 F.2d. 524. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://openjurist.org/868/f2d/524/united-states-v-salerno>

ЕЙСМОНТ І. В.

студентка 3 курсу спеціальності правознавство ЖНАЕУ, м. Житомир, Україна

СЛУЖБОВІ РОЗСЛІДУВАННЯ В ОРГАНАХ ПОЛІЦІЇ

Дотримання правопорядку є необхідною умовою функціонування кожної демократичної держави. В системі органів публічної влади саме на Національну поліцію, яка є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністерство внутрішніх справ покладено державну політику у сфері забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [1].

В сучасних умовах, на етапі формування органів Національної поліції України, особливо гостро стає питання якісного кадрового забезпечення цих органів, що безпосередньо пов'язано з додержанням дисципліни і законності працівниками поліції. Органи поліції діють оперативно й цілодобово, несуть основний тягар правоохоронної діяльності з підтримання правопорядку: виконання різнобічних завдань із профілактики, виявлення, усунення правопорушень і притягнення правопорушників до адміністративної чи кримінальної відповідальності. Зрозуміло, що успішне виконання своїх завдань органами поліції можливе за умови дотримання суворого режиму законності в самих органах поліції, дотримання дисципліни, чіткого виконання службових обов'язків кожним працівником.

У відповідності до положень Закону України «Про дисциплінарний статут органів внутрішніх справ України» ст. 14 Статуту, затверджено Інструкцію про порядок проведення службових розслідувань в органах внутрішніх справ України, основною метою якої є належна організації заходів, спрямованих на захист прав і свобод людини, зміцнення службової дисципліни в діяльності органів та підрозділів внутрішніх справ, попередження надзвичайних подій за участю особового складу, упорядкування питань призначення, проведення службових розслідувань в органах внутрішніх справ, а також підвищення ефективності роботи підрозділів кадрового забезпечення [2].

Відповідно до Інструкції, під службовим розслідуванням розуміється комплекс заходів, які здійснюються у межах компетенції з метою уточнення причин і умов подій, що стали підставою для призначення службового розслідування, ступеня вини особи (осіб), якою (якими) вчинено дисциплінарний проступок, а також з'ясування інших обставин. Підставами для проведення службового розслідування є порушення особами РНС службової дисципліни, у